

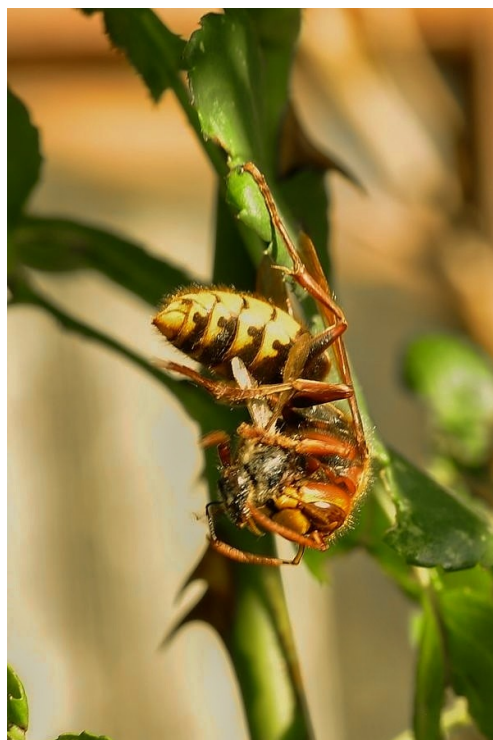

Pestřenka (Helophilus trivittus)

Chodím po zahrádce a občas se podívám na statný porost meduňky a bojovného řepíku. Vedle rostoucí máta právě kvete. Její světle modrá květenství jsou lákadlem pro několik zástupců blanokřídlého a dvoukřídlého hmyzu. Zejména, když se do květů opře sluníčko, záhon ožije. Nedaleko stojící komule Davidova připravuje zase vonné esence pro motýly. Zdá se, ráj na zemi.

Pohyb na mátě mě přitáhne. Pestrobarevné pestřenky např. *Eristalis interrupta*, *Helophilus trivittatus*, ale i ty kakaově zahnědlé *Eristalis tenax* přeletují mezi rostlinami. Mezi ně se připlete i menší čmelák hájový (*Bombus lucorum*). Zaujmou mě dvě velmi výrazně žlutě pruhované pestřenky smrtihlávky (*Myiatropa florea*), zpočátku neklidné, ale pak pózující. Nevídám je často, a tak mám radost. Do toho všeho se míchají pilné včely medonosné (*Apis mellifera*), sosající s drobných kvítků.

K trsům rostlin se znenadání přiblíží velká sršeň obecná (*Vespa crabro*), která zakrouží a když mě vidí, odlétne pryč. Pozoruji hmyz nějakou chvíli, až si na mě zvykne. Proplétám se opatrně mezi květy a očekávám, že mimoděk přimáčknu k boku nějakou majitelku palčivého žihadla. Nestane se. Jedlíci šťav a pylu na poslední chvíli uhýbají. Přibližuji objektiv fotoaparátu, jak je jen možné, k hmyzím neposedům. Když tu sršeň přilétá znova. Znenadání, aniž by změnila směr, padne do lodyh máty. Zprvu se domnívám, že byla postižena nehodnou, výpadkem vědomí. Nebo snad zavadila křídlem o nějakou rostlinu? Jenže po chvíli to zabzučí. Malá, žlutá helikoptéra se ztěžka kolmo zvedá a odlétá okolo mě na nedaleký šípkový keř.

Pozoruji, že něco nese. Je to včela, uchopená shora za hrud', *Sršeň obecná a její obět* snad dosud nic netušící. Když sršeň usedne, začne nebohou sběračku dobrot opracovávat. Ta se chabě brání, jenže její uchvatitel jedním kousnutím oddělí zadeček od hrudi. Ten těžce spadne do

trávy a kusadla pracují dál. Vmžiku odpadávají křídla, nohy a z pilné včely je skoro krychličkovitý balíček. Sršeň zlehka startuje, manévruje, míjí mě neohroženě ve vzdálenosti několika decimetrů a mizí kdesi v nedalekých keřích.

Pod nohama mně proběhne velká samička ještěrky obecné. Zastaví se, nakloní hlavičku, pohlédneme si do očí a je pryč. Na voňavém menu se objeví další pestřenka, čiperná *Xylota sp.* s baňatými zadními stehny. Přilétají opatrné, žlutoohé valcháčky *Anthidium sp.* a závěrem se objeví bzučivka zlatá (*Lucilla caesar*).

Život na kvetoucím záhonu pokračuje dál. Přemýšlím o realitě tohoto kousku země, mámení slastí, oběti, útočníkovi - a hledám odpověď na kontrast bytí, který jsem právě viděl. Uroboros.

Strakonice, 17. srpna 2023

